

Gloriosul jubileu

Multe sînt datele sărbătorești consemnate în cronică poporului român, de la zămislirea lui pînă la afirmarea voinicească a existenței sale pe pămînturile ce-i aparțineau și îi aparțin, de la primii muguri ai voievodatelor pînă la vijelioasele mișcări populare pentru libertate, dreptate socială și neahtîrnare națională. Nume de neuitat, iluminat de nimbul gloriei și al recunoștinței, s-au gravat în cronică vremurilor, de la domnitorii care conduceau, simpli și cinstiți, norodul, pînă la luptătorii revoluționari ce-au deschis și au arătat viitorimii calea grea spre împlinirea marilor lui visuri de justiție, libertate și omenie.

Nici o piatră pusă, pentru eternitate, la temeliea țării de poporul românesc și de conducătorii lui revoluționari, n-a fost ușoară ; dar, de fiecare dată, acei conducători au înțeles aspirațiile sociale și naționale ale poporului. De aceea, munca lor de edificare a fost ajutată prin unire, prin forța nemărginită a solidarității celor ce muncesc pentru propria lor fericire și libertate.

Între aceste date festive, destinate a-și păstra mereu prospețimea și vigoarea, se înscrie, gravată indelebil în conștiința noastră a tuturor, așa cum va fi și în sufletul generațiilor viitoare, data de 23 august 1944. Trei decenii au trecut de atunci, fiecare cu valul său de înfăptuiri și de construcții, fiecare cu noile sale trepte, urcînd din ce în ce mai sus, spre viitor. În fiecare din aceste decenii și în fiecare an, din cei treizeci ce au trecut, găsim momente demne de a fi marcate cu cerneala eternității. În ele, istoria consemnează mai clar și mai decis decît oricînd rolul activ al maselor populare în luptele date pentru libertate și demnitate, pentru eliberarea socială și națională. Aceste noțiuni, strîns înmănușate, structurează astăzi conștiința politică a întregului popor român. Iar la izvorul acestor glorioase lupte și cuceriri istoria așează victoria insurecției naționale antifasciste armate din august 1944 — acțiune inițiată, organizată și animată de partid.

Sîntem încă departe de momentul în care să fim în măsură a contempla în semnificația lor ultimă aspectele acestui eveniment istoric, din febra ardent revoluționară a căruia au decurs atîtea fapte nepieritoare. De pe acum, totuși, se văd principalele linii ale strălucitului edificiu, temeliele și pietrele unghiulare, coloanele zvelte și arcadele elegante ale celei mai îndrăznețe și mai frumoase construcții din istoria noastră social-politică : temeliele societății socialiste multilateral dezvoltate, capabile să asigure tuturor membrilor ei o viață

demnă și fericită, caracteristică lumii libere, umanității fără opresiune și fără exploatare, progresînd continuu spre zărilor comunismului. De pe acum victoria insurecției de la 23 August 1944—prin mijlocirea actului de voință și de putere gîndit de partid — conferă efectiv poporului român atributele aceluși „principal erou al istoriei“ despre care vorbea, visînd, Nicolae Bălcescu.

Trăsăturile cele mai importante ale tabloului social și politic desenat în intervalul istoric dintre 1944—1974 sînt determinate, în primul rînd, așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu, de faptul că poporul român a devenit stăpîn deplin al destinului său. România socialistă și-a cîștigat în trei decenii de muncă organizată și conștientă—și cu deosebire în ultimul deceniu—deplina independență economico-socială și politică, a înfăptuit transformări revoluționare uriașe în toate domeniile de activitate, inclusiv în domeniul atît de subtil și complex al artei și culturii. Făurînd socialismul — a subliniat președintele Nicolae Ceaușescu — România a trecut de la situația de țară slab dezvoltată la stadiul unei dezvoltări puternice a industriei, agriculturii, științei, tehnicii. Toți simțim, prin însăși trăirea noastră, realitatea aceasta, care se lasă de altfel perfect ilustrată și în limbajul exact al cifrelor : de la venitul național care, cu trei decenii în urmă, era de aproximativ de 80 de dolari pe cap de locuitor (pentru a-l exprima într-o unitate monetară cu circulație mondială), pînă la venitul de azi, de 800 de dolari, de zece ori mai mare, așadar! (iar tendința de creștere se accelerează mereu); de la ridicarea statornică a nivelului de trai, de la prefacerile esențiale în viața materială, pînă la succesele exponențiale într-un domeniu atît de valoros pentru existența unui popor, cum este învățămîntul (acum trei decenii, 36 la sută din numărul locuitorilor erau neștiutori de carte; azi, în România socialistă, analfabetismul a ajuns o simplă amintire, s-a ajuns la generalizarea învățămîntului obligatoriu de zece ani, la o foarte amplă dezvoltare a învățămîntului superior, ai cărui absolvenți sînt chemați și în măsură să satisfacă necesitățile de cadre ale țării, în toate domeniile de activitate); și de aici pînă la profundele mutații în conștiința și viața spirituală a cetății.

Iată, în puține cuvinte, cîteva din trăsăturile dominante, definitorii, ale societății noastre, astăzi, la încheierea celor trei decenii de măreață istorie, ale imaginii patriei noastre către care ne înălțăm, plini de mîndrie, ochii, și în care trăim cu dragoste și cu satisfacția datoriei împlinite.

Într-un elan unanim, cu o fervoare pe care poporul român nu a mai cunoscut-o vreodată, sărbătorim astăzi o minunată etapă din drumul ascendent al istoriei țării românești moderne. În același elan unanim, eforturile noastre creatoare sînt gata a se desfășura spre atingerea luminoaselor perspective deschise de apropiatele lucrări și hotăriri ce se vor lua la Congresul al XI-lea al partidului în lumina entuziast întîmpinatelor proiecte — al programului partidului și al direcțivelor privind dezvoltarea economică și socială a României în viitorii ani și în viitoarele decenii. Toate gîndurile noastre, ale acestui mîndru și vrednic popor unit în muncă pașnică, se înalță firesc și spontan, cu admirație și recunoștință către omul care întruchipează, știe și poate să ne îndrume spre înfăptuirea marilor năzuințe ale patriei.